



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **R.S.**, zastoupeného JUDr. Václavem Vladařem, advokátem se sídlem Borská 13, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2013, č. j. DSH/3159/13,**

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy - dopravního úřadu (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 22. 1. 2013, č. j. OD/711-1/13/Ba. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně nevyhověl žádosti žalobce o udělení řidičského oprávnění.

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě předně nesouhlasil se závěry správních orgánů, že nedoložil čestné prohlášení podle § 92 odst. 4 písm. e) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), a dále že nemá na území České republiky trvalý pobyt, ani obvyklé bydliště ve smyslu zákona o silničním provozu a nepobývá na území České republiky. Žalobce přitom zastával názor, že veškeré zákonné náležitosti podle § 92 odst. 4 písm. e) zákona, které má obsahovat čestné prohlášení předkládané správnímu orgánu, již obsahovala přihláška do autoškoly, která byla správnímu orgánu rovněž předložena, a správní orgán ji měl v době svého rozhodování k dispozici. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěry správního orgánu, že neosvědčil svoje obvyklé bydliště na území České republiky, kdy poukázal na existenci nájemního vztahu k nemovitosti v obci K., přičemž závěr správního orgánu o tom, že se na uvedené adrese nezdržuje, označoval za nepřezkoumatelný. Protože ani žalovaný v napadeném rozhodnutí námitky žalobce neakceptoval, žalobce upozornil, že požadavek správního orgánu na doložení listiny obsahující naprosto stejné prohlášení jako listina správnímu orgánu již předložená, představuje neadekvátní a formalistický postup, který je v rozporu se základními zásadami správního řízení, konkrétně s ustanovením § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který ukládá správnímu orgánu postupovat v řízení tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a aby dotčené osoby co možná nejméně zatěžoval.

Žalobce nesouhlasil ani se závěry správních orgánů obou stupňů, že v případě žalobce nebyla splněna podmínka obvyklého pobytu na území, resp. že obvyklý pobyt žalobce na území ČR nebyl prokázán. Žalobce tvrdil, že k žádosti o udělení řidičského oprávnění v souladu s § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu předložil nájemní smlouvu na pronájem nemovitosti v obci K. Správní orgán však i přes doložení tohoto dokladu přistoupil k prověřování, zda se žalobce skutečně na uvedené adrese v České republice obvykle zdržuje. Správním orgánem dotázaný starosta města Strážov, jehož součástí je obec K., správnímu orgánu nebyl schopen potvrdit, ale ani vyvrátit, že žalobce se na uvedené adrese zdržuje. Správní orgán požádal Policii České republiky (dále jen „Policie ČR“) o prověření, zda se žalobce na adrese K. zdržuje či nikoliv. Policie ČR sdělila, že v okamžiku provádění místního šetření na adrese K... nikoho nezastihla, že nejbližší soused předmětné nemovitosti měl uvést, že žádný cizinec v uvedené nemovitosti nikdy nebydlel a nebydlí. Na základě těchto poznatků správní orgán prvního stupně i žalovaný dospěli k závěru, že v případě žalobce nebyl ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu prokázán obvyklý pobyt žalobce na území ČR. Tento závěr byl odůvodněn jednak zjištěním vyplývajícím z místního šetření Policie ČR a jednak tím, že se žalobce přihlásil k přechodnému pobytu na území ČR dne 11. 12. 2012 a žádost o udělení řidičského oprávnění podal dne 16. 1. 2013, tedy po uplynutí 35 dnů, čímž podle výkladu ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu nebyla splněna podmínka pobytu žadatele na území v délce 185 dnů. Žalobce se s tímto závěrem správních orgánů neztotožnil, neboť rozhodnutí co do závěrů učiněných na podkladě místního šetření Policie ČR nebylo řádně odůvodněno a je nepřezkoumatelné; co do tvrzení ohledně délky pobytu pak bylo přímo v rozporu s ustanovením § 2 písm. hh) zákona. Pokud správní orgán odkazoval na závěry místního šetření Policie ČR jako na zásadní důkaz pro zkoumání obvyklého pobytu žalobce, měl dle žalobce nepochybně uvést alespoň datum, kdy toto místní šetření proběhlo, a dále alespoň jméno osoby označené jako údajný nejbližší soused, který měl podávat

vysvětlení, mající pro žalobce tak zásadní dopad, jakým je nevyhovění jeho žádosti. Žalobce proto pokládal odůvodnění správních orgánů za nedostatečné, nepřezkoumatelné, nepřesvědčivé a nekonkrétní.

K závěrům správních orgánů obou stupňů o nedostatečné délce přechodného pobytu na území, žalobce namítal nesprávný výklad ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že žalobce měl na území ČR hlášen přechodný pobyt pouhých 35 dní před podáním žádosti, nemohla dle názoru žalobce bez dalšího vést k závěrům, že se žalobce nemohl na území ČR obvykle zdržovat celkem 185 dní v roce. Tyto dvě skutečnosti spolu zjevně nesouvisí. Žalobce se mohl na území ČR obvykle zdržovat ještě před povolením přechodného pobytu, což nelze vyloučit, když je občanem SRN, tedy státu, jehož občané se mohou na území ČR volně pohybovat. Podle žalobce správní orgány obou stupňů navíc citované ustanovení nesprávně interpretovaly, neboť smyslem § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu není počítat jednotlivé po sobě jdoucí dny od povolení přechodného pobytu cizince na území ČR, nýbrž toto ustanovení zakládá pravidlo pro výklad pojmu obvyklý pobyt, kterým je pobyt na území ČR více jak polovinu dní v kalendářním roce. Nemusí se tedy jednat o dny po sobě jdoucí, ale o rozsah, který se navíc může přirozeně v průběhu ročních období měnit.

Žalobce tak v závěru podané žaloby poukázal na skutečnost, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí překročil zákonem stanovené meze správního uvážení a porušil ustanovení § 6 odst. 2 správního řádu. Nedostatečným odůvodněním rozhodnutí a zejména nepřezkoumatelností argumentů správního orgánu došlo dle žalobce také k porušení § 68 odst. 3 správního řádu a nesprávnou interpretací bylo porušeno ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Z těchto důvodů proto žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v případě přihlášky žadatele do autoškoly se přihláška stává dokladem provozovatele autoškoly při přijímání k výuce a výcviku v souladu s § 13 zákona č. 247/2000 Sb. Prohlášení na přihlášce a čestné prohlášení podle § 92 odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu spolu nesouvisí, ani se navzájem nenahrazují. Žalovaný souhlasil se závěry správního orgánu prvního stupně v tom, že žalobce uvedenou podmínku vyplývající z § 92 odst. 4 písm. e) citovaného zákona jako podklad k žádosti nedoložil, ačkoliv tak podle zákona měl učinit. K námitce žalobce vztahující se k nedostatečným závěrům ohledně nesplnění podmínky obvyklého pobytu žalobce se žalovaný plně ztotožnil se skutkovými i právními závěry správního orgánu prvního stupně a s odkazem na vlastní závěry v napadeném rozhodnutí tuto námitku označil za nedůvodnou. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Vyjádření účastníků při jednání

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

IV. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby:

Žalobce podal dne 16. 1. 2013 u Městského úřadu Klatovy žádost o udělení řidičského oprávnění. K této žádosti byla připojena žádost žalobce o řidičské oprávnění, kterou žádal o přijetí do výuky a výcviku k získání řidičského oprávnění skupiny „B“. Ke své osobě žalobce uváděl adresu pobytu S... Městský úřad Klatovy dne 18. 1. 2013 požádal o prověření uvedeného obvyklého bydliště žalobce, a to jednak město S... a jednak Policii ČR, oddělení bytových agent Klatovy. V podání ze dne 18. 1. 2013 město Strážov uvedlo, že není schopno potvrdit, že se žalobce zdržuje na adrese S... alespoň 185 dní v kalendářním roce. Dne 18. 1. 2013 Policie ČR, oddělení bytových agent, pracoviště Klatovy, sdělilo Městskému úřadu Klatovy, že bylo provedeno místní šetření na adrese S..., kterým bylo zjištěno, že se jedná o chalupu na samotě na kopci, kam v zimě nevede žádná příjezdová cesta, pouze je tam možno dojít pěšky přes pole. Na místě nebyly vidět žádné stopy vedoucí k chalupě, objekt byl opuštěný, bez známek života. Tuto skutečnost potvrdil soused, bydlící v nejbližší usedlosti, který uvedl, že chalupu vlastní N..., kteří bydlí asi v Praze a pracují v Německu. Na chalupu jezdí pouze v létě, jinak je chalupa opuštěná a nikdo tam nebydlí, žádný cizinec státní příslušnosti Německo tam nikdy nebydlel a nebydlí.

Dne 22. 1. 2013 vydal Městský úřad Klatovy pod č. j. OD/711-1/13/Ba rozhodnutí, kterým žádosti žalobce o udělení řidičského oprávnění nevyhověl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce je cizincem, který nemá na území ČR trvalý pobyt, jako místo obvyklého bydliště na území ČR uvedl adresu S..., doloženou potvrzením o přechodném pobytu na území ČR od 11. 12. 2012, vydaným ministerstvem vnitra. Na základě údajů získaných od Městského úřadu Strážov a Policie ČR prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, že potvrzení o přechodném pobytu je dokladem, že se konkrétní osoba k tomuto pobytu přihlásila, ale není dokladem obvyklého bydliště. V daném případě žadatel měl s vlastníkem nemovitosti sepsanou nájemní smlouvu, která ale nepotvrzuje důvod a skutečný pobyt na území ČR. Pokud jde o definici obvyklého bydliště a dobu jeho trvání, podle správního orgánu byla do zákona vtělena směrnicí Rady Evropských společenství 91/439/EHS o řidičských průkazech. Podle článku 7 této směrnice členské státy mohou vydávat řidičské průkazy pouze těm žadatelům, kteří vedle splnění dalších podmínek mají obvyklé bydliště na území členského státu, který řidičský průkaz vydal. Obvyklé bydliště je definováno v článku 9 citované směrnice a bylo zapracováno do § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že žalobce nemá na území České republiky trvalý pobyt ani obvyklé bydliště ve smyslu uvedeného zákona a citované směrnice na území ČR nepobývá a nedoložil ani čestné prohlášení dle § 92 odst. 4 písm. e) zákona, nesplnil všechny podmínky pro udělení řidičského oprávnění.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, v němž namítal, že splnil veškeré náležitosti stanovené zákonem pro udělení řidičského oprávnění. Žalobce nesouhlasil

s tím, že by nedoložil čestné prohlášení dle § 92 odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu. Odkázal přitom na skutečnost, že toto čestné prohlášení je obsaženo v přihlášce do autoškoly, v níž čestné prohlášení osobně podepsal, a tato přihláška je součástí správního spisu. Žalobce se domníval, že prokázal i existenci obvyklého bydliště na území ČR, kdy předložil správnímu orgánu nájemní smlouvu na nemovitost v obci Krotějov.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 3. 2013, č. j. DSH/3159/13, odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že přiložení čestného prohlášení ve smyslu § 92 odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu je nezbytným podkladem pro správní řízení o žádosti o udělení řidičského oprávnění. Oproti tomu při podání žádosti o přijetí do výuky a výcviku k získání řidičského oprávnění je vyžadováno prohlášení, které je dokladem provozovatele autoškoly při přijímání žadatele k výuce a výcviku a je podkladem dle § 13 zákona č. 247/2000 Sb. Toto prohlášení na přihlášce a čestné prohlášení podle § 92 odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu tak spolu nesouvisí a ani se navzájem nenahrazují. Žalobce proto zákonnou podmínku předložení čestného prohlášení jako podkladu k žádosti nedoložil. Podle žalovaného pak žalobce při podání žádosti doložil potvrzení ministerstva vnitra o přechodném pobytu na území ČR od 11. 12. 2012, avšak toto potvrzení je pouze dokladem, že konkrétní osoba se k přechodnému pobytu přihlásila a nikoliv, že zde má přechodný (obvyklý) pobyt po dobu 185 dnů. Vzhledem k tomu, že od přihlášení žalobce k pobytu, tj. od 11. 12. 2012 do doby podání žádosti o vydání řidičského průkazu dne 16. 1. 2013, uběhla doba 35 dnů, nebyla naplněna podmínka obvyklého pobytu žalobce v délce 185 dnů na území ČR. Podle žalovaného naplnění podmínky obvyklého pobytu žalobce na území ČR nepotvrdila ani šetření Policie ČR a obce Strážov. Jednoznačné neprokázání existence obvyklého pobytu trvajících alespoň 185 dní žalobcem na uváděné adrese pak bylo důvodem, proč nebylo dále doplněno dokazování např. výsledkem majitelky nemovitosti na adrese K... Žalobce sice k doložení svých tvrzení předložil nájemní smlouvu opravňující žalobce pobývat na adrese K..., která dokládá existenci tzv. osobní vazby ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, tuto samotnou skutečnost však žalovaný označil za nepostačující, neboť zákon v citovaném ustanovení žádá, aby žadatel o řidičské oprávnění v místě obvyklého bydliště z důvodu osobních vazeb pobýval alespoň 185 dnů. V daném případě bylo přitom zjištěno, že žalobce v místě obvyklého pobytu nejen že nepobývá 185 dnů, ale nepobývá vůbec, čímž nesplnil jednu ze zákonných podmínek pro udělení řidičského oprávnění.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud rozhodl o věci po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dle § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), krajský soud vycházel při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce předně správním orgánům obou stupňů vytýkal nesprávnost jejich závěru, že žalobce k podané žádosti o udělení řidičského oprávnění nepřiložil čestné prohlášení dle

§ 92 odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu. Žalobce tvrdil, že prohlášení přikládal ke své přihlášce do výuky a výcviku k získání řidičského oprávnění, a tuto žádost s prohlášením tedy měl správní orgán k dispozici.

Pokud jde o posouzení důvodnosti takto vznesené žalobní námitky, krajský soud vycházel z ustanovení § 92 odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, podle kterého *k žádosti o udělení řidičského oprávnění musí být přiloženo čestné prohlášení žadatele že:*

- 1) je držitelem platného řidičského oprávnění uděleného jiným členským státem a*
- 2) jiným členským státem mu nebyl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, nebo že jeho řidičské oprávnění nebylo pozastaveno nebo odejmuto, nebo že již uplynula doba, na kterou byl zákaz činnosti uložen nebo doba pro opětovné udělení řidičského oprávnění.*

Podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování způsobilosti k řízení motorových vozidel, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon č. 247/2000 Sb.“), dále platí, že *výuku a výcvik k získání řidičského oprávnění může provádět výlučně provozovatel autoškoly. Provozovatel autoškoly přijme k výuce a výcviku k získání řidičského oprávnění osobu, která splňuje podmínky definované dále v písmenu a) až f). Ve smyslu podmínky citované v písm. e) a f) provozovatel autoškoly přijme k výuce a výcviku k získání řidičského oprávnění osobu, která splní další podmínky, pokud je pro získání řidičského oprávnění vyžaduje zvláštní zákon č. 361/2000 Sb., a která není ve výkonu sankce nebo trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel.* Podle § 13 odst. 5 citovaného zákona *skutečnosti uvedené v § 13 odst. 1 písm. e) a f) dokládá žadatel čestným prohlášením.*

Již pouhým porovnáním obsahových náležitostí a účelu, pro který jsou tato čestná prohlášení přikládána, je patrný rozdíl mezi čestným prohlášením, které je obligatorní přílohou k žádosti o udělení řidičského oprávnění podle § 92 odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, oproti čestnému prohlášení, které je podáváno na podkladě § 13 odst. 5 zákona č. 247/2000 Sb. v rámci žádosti o přijetí k výuce a výcviku v autoškolě. Tato dvě prohlášení přitom nejsou totožná ani ve vztahu k doložení, že žadateli nebyl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, neboť čestné prohlášení podle § 13 odst. 5 zákona č. 247/2000 Sb. osvědčuje, že žadatel při přijetí k výuce a výcviku v autoškolě není ve výkonu sankce nebo trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel na území ČR, oproti čestnému prohlášení podávanému podle ustanovení § 92 odst. 4 písm. e) zák. o silničním provozu, který váže podání čestného prohlášení stran zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel uloženým jakýkoli jiným členským státem EU. Nadto je nutno konstatovat, že čestné prohlášení, které žadatel předložil a pokládal za dostačující, nebylo činěno vůči správnímu orgánu, nadanému pravomocí rozhodnout o podané žádosti o udělení řidičského oprávnění, ale vůči autoškolě. Žalobce tedy v průběhu vedeného řízení prokazatelně k žádosti o udělení řidičského oprávnění čestné prohlášení ve smyslu § 92 odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu nepřiložil a ze splnění tohoto zákonného požadavku se nemohl vyvázat tvrzením, že obdobné čestné prohlášení přikládal ke své žádosti o přijetí k výuce a výcviku k získání řidičského oprávnění, neboť čestné prohlášení podávané v této souvislosti na podkladě § 13 odst. 1 a odst. 5 zákona č. 247/2000 Sb.,

směřovalo vůči jinému subjektu a za jiným účelem. Uvedená žalobní námitka proto nebyla shledána důvodnou.

Žalobce pak v podané žalobě nesouhlasil ani se závěry správních orgánů obou stupňů, že v jeho případě nebyla splněna podmínka obvyklého pobytu na území ČR.

Dle ustanovení § 92 odst. 3 písm. b) zákona o silničním provozu platí, že *v žádosti o řidičské oprávnění musí být uvedena adresa obvyklého bydliště žadatele o řidičské oprávnění na území ČR*. Co se rozumí pojmem *obvyklé bydliště na území České republiky*, stanoví § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Toto ustanovení definuje *obvyklé bydliště na území České republiky jako místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba:*

- 1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodu osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti nebo*
- 2. pobývá z důvodu osobních vazem a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.*

Z výše uvedeného vyplývá, že aby žadatel mohl být se svou žádostí o vydání řidičského oprávnění úspěšný, je jeho povinností tvrdit takové skutečnosti a tyto následně prokázat, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že žadatel má na území České republiky obvyklé bydliště. Je to totiž žadatel, kdo je povinen v řízení o vydání řidičského oprávnění prokázat, že splňuje všechny podmínky pro to, aby jeho žádosti mohlo být vyhověno. Žadatel je tak povinen konkrétním způsobem popsat časový rozsah, jakož i důvody svého pobytu na území České republiky a tyto řádně doložit. Žalobce však v předcházejícím řízení tímto způsobem nepostupoval. Nepopsal konkrétní časový rozsah svého pobytu na území České republiky, jakož ani důvody, pro které zde pobývá, a svou obranu založil toliko na argumentaci, že doložil příslušnou listinu (uzavřenou nájemní smlouvu k objektu K...) prokazující existenci *obvyklého bydliště*. V takovém případě však žalobce nemohl být se svou žádostí úspěšný, neboť uvedená listina dokládá toliko tu skutečnost, že žalobce byl oprávněn předmětnou nemovitost užívat, avšak nikoli již to, zda se tak skutečně dělo, a zda tedy žalobce skutečně měl na uvedené adrese obvyklé bydliště na území České republiky.

Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 11. 2013, č. j. 6 As 47/2013 - 68, dostupném na www.nssoud.cz, v bodě 12. odůvodnění dospěl k závěru, že „*pro splnění podmínky vymezené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tedy nepostačí mít na území ČR přechodný pobyt v obecném smyslu, jak správně dovodil krajský soud, nýbrž ve smyslu definovaném ustanovením § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu*“. Pod bodem 14. odůvodnění pak Nejvyšší správní soud dále doplnil, že „*totéž platí i pro otázku, zda se má podle zákona o silničním provozu jednat o přechodný pobyt formální (tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat, které by trvalo dostatečně dlouhou dobu), nebo o přechodný pobyt faktický, tedy skutečný fyzický pobyt na území státu*. Krajský soud na str. 7 a 8 svého rozsudku přesvědčivě dovodil, že platí druhá možnost, tedy faktický pobyt“.

Správní orgány přitom v dané souvislosti vycházely také z výsledku vlastního šetření prezentovaného sdělením města S... a Policie České republiky, oddělení pobytových agent, pracoviště Klatovy, kdy na podkladě takto zjištěných skutečností dospěly k závěru, že žalobce na území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu obvyklé bydliště nemá. Rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně přitom podle názoru krajského soudu obsahují podklady, na základě kterých správní orgány k tomuto závěru dospěly a obsahují i úvahy, kterými se správní orgány při hodnocení těchto podkladů řídily, jakož i zákonná ustanovení, o která se opírá jejich výsledný právní názor. Napadené rozhodnutí žalovaného, stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak obsahují nezbytné minimum náležitostí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, postačujících k tomu, aby tato rozhodnutí bylo možné podrobit soudnímu přezkumu.

Jak již bylo uvedeno výše, žadatel o udělení řidičského oprávnění má ve smyslu § 92 odst. 4 zákona o silničním provozu povinnost prokázat existenci obvyklého bydliště na území České republiky. V přezkoumávaném případě tak bylo na žalobci, aby prokázal, že na území České republiky pobýval z důvodu konkrétních osobních vazeb, demonstrativně vyjmenovaných v ustanovení § 2 písm. hh) bodu 1. zákona o silničním provozu. Krajský soud se přitom ztotožňuje se závěry žalovaného, že samotné uzavření smlouvy o nájmu nemovitosti v K... splnění požadavku existence obvyklého bydliště žalobce prokázat nemohlo. Své tvrzení o neúplnosti zjištění stavu věci pak žalobce nepodpořil vlastním tvrzením doloženým konkrétními důkazy, přičemž skutkové a z nich vyvozené právní závěry správních orgánů žalobce zpochybňoval pouze v rovině formální (chybějící datum a jméno souseda u šetření Policie ČR), nikoliv však v rovině věcné. Provedení konkrétních důkazů za účelem prokázání existence obvyklého pobytu pak žalobce nenavrhoval ani při ústním jednání soudu.

Důkazem prokazujícím naplnění podmínky obvyklého bydliště pak nemohl být ani žalobcem předložený doklad ministerstva vnitra ze dne 11. 12. 2012 o přechodném pobytu žalobce na území České republiky. Pokud žalobce požádal o potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky jako občan Evropské unie, dával tím najevo úmysl ve smyslu § 87a odst. 1 písm. a) zák. o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. na území České republiky pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce. Z tohoto důvodu správní orgány nepochybily, pokud při svých závěrech o splnění podmínky obvyklého bydliště přihlížely i k době vydání dokladu o přechodném bydlišti žalobce ve vazbě na dobu podání žádosti o udělení řidičského oprávnění a i k této souvislosti posuzovaly, zda žalobce mohl prakticky délku pobytu na území ČR 185 dnů vůbec naplnit. Ostatní tvrzení žalobce o možnosti pobývat na území České republiky i před vydáním potvrzení o jeho přechodném pobytu, tj. před 11. 12. 2012 pak zůstala pouze v rovině tvrzení, které nebylo podloženo žádným dokladem, který by jeho obvyklé bydliště na území České republiky ve smyslu § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu prokazoval. Z tohoto důvodu závěry žalovaného i správního orgánu o nesplnění podmínky existence obvyklého bydliště na území České republiky jsou v souladu s citovanými zákonnými ustanoveními a i tato žalobní námitka byla krajským soudem vyhodnocena jako nedůvodná.

Pokud se žalobce ve své žalobě dovolával toho, že při svém rozhodování správní orgány překročily meze správního uvážení, aniž by toto tvrzení jakkoli blíže rozvinul, krajský

soud též pouze v obecné rovině konstatuje, že předmětem řízení bylo rozhodování o udělení řídičského oprávnění žalobci na podkladě § 92 zákona o silničním provozu, který žádný prostor pro správní uvážení neposkytuje. Proto ani v tomto ohledu krajský soud námitkám žalobce nepřisvědčil.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů účastníků řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, nadto pro případ úspěchu náklady řízení nepožadoval. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 8. října 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová